

den forbindelse uden betydning, at styrelsen er opmærksom på, at de pågældende oplysninger også vil kunne være relevante i forbindelse med en eventuel senere straffesag, og at oplysningerne således på et senere tidspunkt vil kunne blive overladt til f.eks. anklagemyndigheden.

Det må på den baggrund antages, at Konkurrencestyrelsen også fremover i vidt omfang vil kunne foretage tvangsindgreb efter konkurrenceloven, selv om der samtidig foreligger mistanke om en strafbar overtrædelse af konkurrenceloven. Kun i tilfælde, hvor det er et egentligt formål med det pågældende tvangsindgreb at tilvejebringe oplysninger med henblik på en straffesag, vil begrænsningerne efter lovens § 9, stk. 1, således skulle iagttages.

3.2.2.3.5. Særligt om samspillet mellem myndighederne mv.

Retssikkerhedsloven bygger på, at det er den pågældende forvaltningsmyndighed selv, der vurderer, om der foreligger en mistanke som angivet i § 9, stk. 1.

I overensstemmelse hermed vil det i almindelighed være Konkurrencestyrelsen selv – og ikke politiet eller anklagemyndigheden – der foretager vurderingen af, om der foreligger en sådan mistanke.

I sager, hvor der opstår mistanke om strafbart forhold, og hvor det derfor står som mulighed, at der senere vil være grundlag for at rejse tiltale mv. mod den pågældende virksomhed, er det naturligvis under omstændigheder afgørende, at der sker en hensigtsmæssig koordinering mellem Konkurrencestyrelsens virksomhed på den ene side og politiets og anklagemyndighedens virksomhed på den anden side med henblik på en effektiv håndhævelse af de konkurrenceretlige regler.

Selvom det som anført ovenfor følger af retssikkerhedsloven, at Konkurrencestyrelsen i vidt omfang vil kunne udøve sine beføjelser uanset, at der foreligger mistanke om strafbart forhold, vil efterforskningsmæssige hensyn – herunder hensynet til den samlede varetagelse af sagens strafferetlige aspekter – således efter omstændighederne kunne tilsige, at iværksættelse af tvangsindgreb mv. varetages af politiet og anklagemyndigheden.

Sådanne spørgsmål må som hidtil afklares i samarbejde mellem de nævnte myndigheder.

3.2.3. Sammenfattende om Justitsministeriets overvejelser

Som det fremgår af pkt. 3.2.1 ovenfor, bør retssikkerhedslovens kapitel 2 og 3 efter Justitsministeriets opfattelse generelt finde anvendelse også i forhold til

tvangsindgreb, som efter lovgivningen alene kan ske efter retskendelse.

På baggrund af det, der særligt er anført under pkt. 3.2.2 om anvendelse af lovens kapitel 3 (§ 9) på konkurrenceområdet, er der endvidere ikke grundlag for at antage, at denne del af loven vil være til hinder for, at Konkurrencestyrelsen fortsat kan foretage en effektiv kontrol af virksomhedernes overholdelse af konkurrenceloven.

Det er herefter Justitsministeriets samlede opfattelse, at retssikkerhedslovens kapitel 2 og 3 i det hele bør finde anvendelse også i forhold til tvangsindgreb, som alene kan ske efter retskendelse. Den særlige bestemmelse i lovens § 1, stk. 5, hvorefter kapitel 2 og 3 ikke omfatter tvangsindgreb, som foretages efter indhentet retskendelse, bør derfor efter Justitsministeriets opfattelse ophæves.

3.2.4. Særligt om domstolenes opgave efter en ophævelse af lovens § 1, stk. 5

Den omstændighed, at retssikkerhedslovens kapitel 2 og 3 efter en gennemførelse af lovforslaget også vil omfatte tvangsindgreb, som alene kan ske efter retskendelse, vil kun i begrænset omfang have betydning for domstolene.

Dette skyldes, at de fleste af bestemmelserne i loven alene kan siges at rette sig til de pågældende forvaltningsmyndigheder. Det gælder f.eks. § 4 om notatpligt, § 5 om varsling, § 6 om forevisning af legitimation, § 7 om skånsomhed ved gennemførelse af tvangsindgrebet og § 8 om udarbejdelse af rapport.

Særligt om lovens § 2 og § 9 bemærkes følgende:

Efter § 2 må tvangsindgreb kun anvendes, hvis mindre indgribende foranstaltninger ikke er tilstrækkelige, og hvis indgrebet står i rimeligt forhold til formålet med indgrebet.

Der er her tale om en generel betingelse for foretagelse af tvangsindgreb omfattet af loven, hvis overholdelse domstolene principielt vil skulle påse ved vurderingen af, om der skal gives retskendelse. Bestemmelsen afspejler imidlertid alene det almindelige forvaltningsretlige proportionalitetsprincip, og en tilsvarende regel må derfor – på ulovbestemt grundlag – allerede i dag antages at gælde på områder, hvor tvangsindgreb alene kan ske efter retskendelse.

Bestemmelsen i § 9 om forholdet til strafferetsplejen er nærmere omtalt under pkt. 3.2.1 og 3.2.2 ovenfor, særligt for så vidt angår konkurrenceområdet.

Den omstændighed, at § 9 efter en gennemførelse af lovforslaget vil gælde også i tilfælde, hvor et tvangsindgreb alene kan foretages efter retskendelse, indebærer, at retten principielt vil skulle tage stilling til,